

Sygn. akt VIII **Pa 88/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w G. VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka (spr.)
Sędziowie:	SSO Grzegorz Tyrka SSR del. Renata Stańczak
Protokolant:	Korneliusz Jakimowicz

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2016r. w G.

sprawy z powództwa R. D.

przeciwko Gminie T.

o odszkodowanie

na skutek apelacji powoda R. D.

od wyroku Sądu Rejonowego w G.

z dnia 29 lutego 2016 r. **sygn. akt** VI P 552/15

oddala apelację.

(-) SSR del. Renata Stańczak (-) SSO Teresa Kalinka (spr.) (-) SSO Grzegorz Tyrka

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Pa 88/16

UZASADNIENIE

Powód R. D. po sprecyzowaniu żądania pozwu domagał się zasądzenia od pozwanej Gminy T. kwoty 9000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami tytułem odszkodowania za utratę prawa do bezpłatnego nabycia udziałów w spółce (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T. oraz kwoty 1000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami tytułem utraconych korzyści związanych z posiadaniem udziałów w tej spółce, w tym prawa do udziału w zysku. Nadto powód wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska powód wskazał, że jest pracownikiem (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T., która powstała w wyniku przekształcenia w dniu 19 maja 1998 roku Zakładu (...) w Zakład (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością, a następnie wskutek zbycia części udziałów

tej spółki przez jedynego wspólnika – pozwaną Gminę T. – na rzecz (...) & Co.KG. Powód argumentował, że wraz z innymi pracownikami na podstawie aktu założycielskiego Zakładu (...) Sp. z o.o. był uprawniony do nieodpłatnego nabycia udziałów Spółki według trybu i zasad przewidzianych w ustawie z dnia 30 sierpnia 1996 roku o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz.U. z 1996 roku, Nr 118, poz. 56 ze zm.) w zw. z art. 20 i art. 22 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 roku o gospodarce komunalnej (Dz.U. z 1997 roku, Nr 9, poz. 43 ze zm.). Tymczasem pozwana nigdy nie przekazała uprawnionym pracownikom udziałów. Powód dodał, że komercjalizacja Zakładu (...) nastąpiła w 1998 roku, zaś pierwsze zbycie udziałów skomercjalizowanego zakładu miało miejsce w 2007 roku. Ustalono wartość przedmiotu sporu w kwocie 10.000 złotych.

Pozwana domagała się oddalenia powództwa w całości. Pozwana argumentowała, iż wobec powoda wygasło prawo do nieodpłatnego nabycia udziałów w (...) Sp. z o.o., bowiem powód nie dochował trybu wynikającego z przepisów prawa i nie zgłosił żądania nabycia udziałów spółki. Wskazała również, że powód oraz pozostali pracownicy byli informowani o przekształceniach spółki oraz o zmianie wspólnika i nie skorzystali z przysługujących im uprawnień. Nadto pozwana – w przypadku uznania istnienia po stronie powoda prawa do nabycia udziałów – podniosła zarzut przedawnienia roszczeń odszkodowawczych powoda. W ocenie bowiem pozwanej w niniejszej sprawie ma zastosowanie norma art. 291 § 1 k.p., a tym samym roszczenia powoda uległy przedawnieniu po upływie 3 lat od dnia przekształcenia Zakładu (...) i od dnia zbycia udziałów Zakładu (...) Sp. z o.o. W piśmie procesowym z dnia 7 kwietnia 2015 roku powód nie zgodził się z powyższymi twierdzeniami pozwanej, podnosząc że jego roszczenia nie uległy przedawnieniu, bowiem nie wynikają one ze stosunku pracy, a pozwana nie jest jego pracodawcą. Natomiast odnosząc się do kwestii wygaśnięcia roszczeń powód podał, że to na pozwanej ciążył obowiązek właściwego wezwania o przysługującym mu uprawnieniu do nabycia udziałów, którego to obowiązku pozwana nie spełniła.

Wyrokiem z dnia 29 lutego 2016 roku, sygn. akt: VI P 552/15 Sąd Rejonowy w G. oddalił powództwo.

Sąd I instancji ustalił, że dnia 3 lutego 1987 roku powód został zatrudniony w Zakładzie (...) w T. na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy. Od dnia 4 maja 1987 roku stosunek pracy oparty został na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Sąd I instancji ustalił również, że uchwałą nr (...) z dnia 28 kwietnia 1998 roku Rada Miejska W T. podjęła decyzję o przekształceniu Zakładu (...) w T. w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością. Sąd orzekający ustalił, że w dniu 19 maja 1998 roku nastąpiło przekształcenie – w drodze komercjalizacji – Zakładu (...) w T. w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością. Zgodnie z aktem założycielskim Zakładu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T. wszystkie udziały objęła gmina T. i pokryła je składnikami mienia związanego z prowadzeniem poprzedniego Zakładu. Postanowiono, że uprawnionym pracownikom spółki przysługuje prawo do nieodpłatnego nabycia udziałów w liczbie i na zasadach określonych w dziale IV ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 roku o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych w zw. z art. 20 i art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 20 grudnia

1996 roku o gospodarce komunalnej. W związku z przekształceniem dotychczasowego pracodawcy powoda w spółkę prawa handlowego stała się ona na podstawie art. 23¹ k.p. nowym pracodawcą powoda. Zgodnie z ustaleniami faktycznymi Sądu I instancji do sprzedaży części udziałów Zakładu (...) Sp. z o.o. – w drodze prywatyzacji pośredniej – doszło w 2007 roku na rzecz (...) & Co.KG. Wskutek tej sprzedaży doszło do zmiany nazwy spółki na (...) sp. z o.o. Przed sprzedażą przedstawiciele spółki spotykali się z pracownikami i tłumaczyli im ich przyszłą sytuację. Informowano ich również, że wskutek prywatyzacji otrzymają 15% udziałów spółki. Każdy z pracowników miał wiedzę o zbyciu udziałów spółki na rzecz innego podmiotu. Sąd I instancji ustalił, że powód wraz z dwoma pozostałymi pracownikami w trakcie trwania procesu sprzedaży spółki udali się do burmistrza gminy T. z prośbą o zaniechanie sprzedaży. Burmistrz poinformował uczestników tego spotkania, że nie ma zamiaru zmieniać swojego zdania odnośnie sprzedaży, z drugiej jednak strony pocieszał ich, że mają się nie martwić w związku z przysługującym im prawem do 15% udziałów w spółce. Pozwana gmina T. nie poinformowała oficjalnie pracowników o możliwości nabycia udziałów w sprywatyzowanej spółce i nie wzywała ich do składania oświadczeń w tym zakresie. Według ustaleń faktycznych Sądu I instancji w 2013 roku powód dowiedział się od R. A. T. o utracie przez powoda i innych pracowników prawa do udziałów w spółce. Pracownicy byli bardzo zdziwieni tą informacją i postanowili wyjaśnić tę okoliczność u burmistrza gminy T.. W związku z tym pismem z dnia 10 czerwca 2013 roku pracownicy (...) Sp. z o.o., w tym powód, zwrócili

się do burmistrza o udzielenie informacji o przysługującym im prawie do nieodpłatnego nabycia udziałów w spółce. Nie otrzymali jednak odpowiedzi na to pismo. Sąd Rejonowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zeznań świadków U. P. k. 75-75v, J. K. k. 99v-100, a także przesłuchania powoda k. 100-101. Sąd oparł się także na dowodach z dokumentów w postaci akt osobowych powoda, pisma z dnia 10.06.2013r. oraz aktu notarialnego k. 81-89v.

Sąd I instancji argumentował, że roszczenia powoda o odszkodowanie za utratę prawa do bezpłatnego nabycia udziałów i utracone korzyści związanych z posiadaniem udziałów nie zasługują na uwzględnienie – z uwagi na skutecznie podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia. Sąd I instancji podał, że podstawą dochodzonych przez powoda roszczeń są przepisy działu IV ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 roku o komercjalizacji prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz.U. z 1996 roku, Nr 118, poz. 561 ze zm.) oraz ustawa z dnia 20 grudnia 1996 roku o gospodarce komunalnej (Dz. U. z 1997 roku, nr 9, poz. 43 ze zm.) – w brzmieniu obowiązującym na dzień 19 maja 1998 roku, – zgodnie z postanowieniami aktu założycielskiego Zakładu (...) Sp. z o.o. Sąd Rejonowy zauważył, że dział IV ustawy o komercjalizacji prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych dotyczy prywatyzacji pośredniej mającej na celu zbycie akcji bądź udziałów należących do przedsiębiorstwa państwowego prywatnemu podmiotowi. Zgodnie z art. 36 ust. 1 ustawy o komercjalizacji prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych uprawnionym pracownikom przysługuje prawo do nieodpłatnego nabycia, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, do 15% akcji spółki należących do Skarbu Państwa według stanu sprzed zbycia pierwszych akcji [...]. Akcje zbywa się nieodpłatnie w grupach wyodrębnionych ze względu na okresy zatrudnienia uprawnionych pracowników w komercjalizowanym przedsiębiorstwie państwowym i w spółce powstałej w wyniku komercjalizacji tego przedsiębiorstwa państwowego – art. 36 ust. 4. Na podstawie zaś art. 38 ust. 1 powyższej ustawy uprawnieni pracownicy mogą skorzystać z prawa do nabycia akcji nieodpłatnie, o ile w ciągu sześciu miesięcy od dnia wpisania spółki do rejestru złożą pisemne oświadczenie o zamiarze nabycia akcji. Niezłożenie oświadczenia w powyższym terminie powoduje utratę prawa do nieodpłatnego nabycia akcji.

Sąd I instancji wskazał, że w świetle przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu Państwa z dnia 3 kwietnia 1997 roku w sprawie szczegółowych zasad podziału uprawnionych pracowników na grupy, ustalania liczby akcji przypadających na każdą z tych grup oraz trybu nabywania akcji przez uprawnionych pracowników (Dz.U. z 1997 roku, Nr 33, poz. 200) Minister Skarbu Państwa (w niniejszej sprawie jednostka samorządu terytorialnego) niezwłocznie po sporządzeniu aktu komercjalizacji wezwie uprawnionych pracowników do składania oświadczeń o zamiarze nabycia akcji. Liczbę uprawnionych pracowników ustala się na podstawie oświadczeń o zamiarze nabycia akcji. Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy Sąd Rejonowy stwierdził, że powód w chwili prywatyzacji Zakładu (...) Sp. z o.o. był jej pracownikiem, a tym samym był osobą uprawnioną do nieodpłatnego nabycia udziałów prywatyzowanej spółki. Powód oraz pozostali uprawnieni pracownicy nie zostali wezwani przez pozwaną do złożenia oświadczeń o nabyciu udziałów w chwili prywatyzacji Zakładu (...) Sp. z o.o. W ocenie Sądu I instancji powód i pozostali uprawnieni pracownicy nie mogli zatem złożyć pisemnych oświadczeń o zamiarze nabycia udziałów, do których byli uprawnieni z mocy postanowień aktu założycielskiego Zakładu (...) Sp. z o.o. W związku z tym powód niewątpliwie poniósł szkodę z tytułu utraty prawa do bezpłatnego nabycia udziałów, co nastąpiło wskutek zaniechania pozwanej. Należy zauważyć, że przedmiotem i podstawą faktyczną żądania odszkodowania było niewykonanie obowiązku przez pozwaną. Tylko niewykonanie obowiązku pozwanej spowodowało, że powód i pozostali pracownicy nie otrzymali udziałów w spółce.

Sąd I instancji podał, że w orzecznictwie (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2007 roku, II PK 64/07, LEX nr 863967; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 2003 roku, I PK 272/02, OSNP 2004/17/296) wskazuje się, że zgłoszenie się osoby uprawnionej na wezwanie do składania oświadczeń o zamiarze nabycia akcji jest wstępnym etapem zobowiązania wobec osoby uprawnionej do nabycia akcji i urealnienia jej podmiotowo. W sytuacji gdy traci prawo do akcji z powodu niewykonania zobowiązania, to nie można odmówić jej wiarygodności o odszkodowanie za niewykonanie zobowiązania. Niewykonanie zasadniczego zobowiązania może spowodować zobowiązanie odszkodowawcze za jego niewykonanie. Nieuzasadniona odmowa wydania akcji przemienia się w obowiązek naprawienia szkody. Odszkodowanie zastępuje główne świadczenie. Stosunek prawny istnieje nadal z tym, że zmienia się świadczenie. Nienależyte wykonanie obowiązku niezwłocznego wezwania uprawnionych pracowników do składania oświadczeń o zamiarze nieodpłatnego nabycia akcji może uzasadniać żądanie naprawienia szkody powstałej wskutek utraty prawa do akcji ze względu na przekroczenie terminu do złożenia tego oświadczenia.

Sąd I instancji podkreślił, że sprawy z powództwa pracownika przeciwko Skarbowi Państwa/jednostce samorządu terytorialnego o nakazanie złożenia oświadczenia woli przenoszącego akcje spółki powstałej w wyniku komercjalizacji przedsiębiorstwa państwowego na podstawie ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych oraz o roszczenia odszkodowawcze przeciwko Skarbowi Państwa/jednostce samorządu terytorialnego lub pracodawcy związane z utratą prawa do nieodpłatnego nabycia akcji, są sprawami z zakresu prawa pracy w rozumieniu art. 476 § 1 pkt 1 k.p.c., jako sprawy o roszczenia związane ze stosunkiem pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2001 roku, I PKN 640/00, Lex nr 1214928). Gdyby bowiem powód nie był pracownikiem komercjalizowanego podmiotu to nie nabyłby uprawnień do nieodpłatnego nabycia udziałów. Zdaniem Sądu Rejonowego punktem wyjścia dochodzonego w niniejszym postępowaniu roszczenia był zatem stosunek pracy powoda. W ocenie Sądu orzekającego w I instancji skoro sprawa o odszkodowanie za utratę prawa do bezpłatnego nabycia udziałów i utracone korzyści związanych z posiadaniem udziałów jest sprawą z zakresu prawa pracy, to mają w niniejszej sprawie zastosowanie przepisy prawa pracy, w tym także art. 291 § 1 k.p., zgodnie z którym roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Sąd Rejonowy argumentował, że na podobnym stanowisku stoi Sąd Najwyższy, wskazujący że roszczenie o odszkodowanie od pracodawcy z tytułu utraty prawa do nieodpłatnego nabycia akcji ulega przedawnieniu na podstawie art. 291 § 1 k.p. (zob. uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 21 listopada 2012 roku, I PZP 1/12, OSNP 2013/11-12/123).

Sąd I instancji wskazał, że w uzasadnieniu uchwały wskazano, że przedawnienie jest instytucją prawa materialnego i o jego długości decyduje prawodawca, stąd uprawniony do odszkodowania nie może go wydłużyć przez wskazanie na wybraną podstawę materialną roszczenia (art. 471 k.c.) zwłaszcza, gdy na niewykonanie zobowiązania składa się na treść ukształtowanego rodzajowo stosunku prawnego, dla którego właściwe jest krótsze przedawnienie. Poprzestanie na art. 471 k.c. nie jest więc uprawnione, gdy zobowiązanie ma szczególną regulację, co odnosi się przede wszystkim do stosunku pracy (art. 300 k.p.). Nie stosuje się wówczas odpowiedzialności z art. 471 k.c. i właściwego mu przedawnienia. Ogólna zasada, że to podstawa prawna roszczenia określa termin przedawnienia sprawdza się więc dopiero po odpowiedzi na pytanie, z jakiego stosunku prawnego roszczenie wynika, a zatem jaka podstawa prawna stanowi podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej. W ocenie Sądu Rejonowego dochodzone przez powoda roszczenie wynika ze stosunku pracy.

W opinii Sądu I instancji skoro bieg przedawnienia roszczeń powoda zaczął biec z chwilą prywatyzacji spółki, co miało miejsce w 2007 roku, to w dniu wniesienia pozwu uległy one przedawnieniu. Dlatego też Sąd Rejonowy w G. oddalił powództwo. Sąd I instancji nie orzekał o kosztach zastępstwa procesowego pozwanej, albowiem na rozprawie w dniu 8 września 2015 roku pełnomocnik pozwanej cofnął wniosek o zasądzenie tych kosztów.

W apelacji od wyroku powód R. D. zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 29 lutego 2016 roku, sygn. akt: VI P 552/15 w całości i zarzucił mu:

- naruszenie prawa materialnego, a to art. 291 § 1 k.p. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie do ustalonego stanu faktycznego pomimo, że do roszczenia objętego pozwem zastosowanie winien mieć przepis art. 118 k.c. zatem dziesięcioletni okres przedawnienia,
- w wyniku powyższego naruszenie prawa materialnego, a to art. 471 k.c. na skutek jego niezastosowania, w wyniku nieuzasadnionego uznania powództwa za przedawnione, podczas gdy stan faktyczny niniejszej sprawy wskazuje na realizację przesłanek w/w przepisu, co skutkować winno uwzględnieniem powództwa w całości z uwagi na wytoczenie powództwa przed upływem określonego w art. 118 k.c. okresu przedawnienia,
- nierozpoznanie istoty sprawy na skutek nieuzasadnionego uwzględnienia zarzutu przedawnienia, co w konsekwencji w okolicznościach niniejszej sprawy skutkowało oddaleniem powództwa.

Powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez nieuwzględnienie powództwa w całości. Wniósł również o zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje, według norm

przepisanych. Ewentualnie domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Pozwana wniosła o oddalenie apelacji powoda.

Sąd II instancji zważył, co następuje:

Apelacja R. D. jest nieuzasadniona i podlega oddaleniu.

Zdaniem Sądu II instancji w przedmiotowej sprawie Sąd I instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, a następnie właściwie przeanalizował dowody zebrane w sprawie. Sąd Okręgowy również w całości podzielił zapatrywania prawne Sądu Rejonowego w G..

Inicjując rozważania prawne w sprawie, wypada wskazać na wstępie, iż zgodnie z przepisem art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 roku o komercjalizacji prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz.U. z 1996 roku, Nr 118, poz. 561 ze zm.) uprawnieni pracownicy mogą skorzystać z prawa do nabycia akcji nieodpłatnie, o ile w ciągu sześciu miesięcy od dnia wpisania spółki do rejestru złożą pisemne oświadczenie o zamiarze nabycia akcji. Niezłożenie oświadczenia w powyższym terminie powoduje utratę prawa do nieodpłatnego nabycia akcji.

Jak zasadnie wskazał Sąd I instancji w świetle przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu Państwa z dnia 3 kwietnia 1997 roku w sprawie szczegółowych zasad podziału uprawnionych pracowników na grupy, ustalania liczby akcji przypadających na każdą z tych grup oraz trybu nabywania akcji przez uprawnionych pracowników (Dz.U. z 1997 roku, Nr 33, poz. 200) Minister Skarbu Państwa (w niniejszej sprawie jednostka samorządu terytorialnego) niezwłocznie po sporządzeniu aktu komercjalizacji wezwie uprawnionych pracowników do składania oświadczeń o zamiarze nabycia akcji. Powód w chwili prywatyzacji Zakładu (...) Sp. z o.o. był jej pracownikiem, a tym samym był osobą uprawnioną do nieodpłatnego nabycia udziałów prywatyzowanej spółki. Powód oraz pozostali uprawnieni pracownicy nie zostali jednakże wezwani przez pozwaną do złożenia oświadczeń o nabyciu udziałów w chwili prywatyzacji Zakładu (...) Sp. z o.o. Powód i pozostali uprawnieni pracownicy nie mogli zatem złożyć pisemnych oświadczeń o zamiarze nabycia udziałów. W niniejszej sprawie wskazać należy, że Sąd I instancji uznał, iż roszczenie powoda wynika ze stosunku pracy, co skutkowało oddaleniem powództwa z uwagi na wynikający z art. 291 § 1 k.p. trzyletni termin przedawnienia. Apelujący natomiast podnosił, że roszczenie powoda jest oparte o przepis art. 471 k.c., w związku z czym do jego roszczenia powinien być zastosowany przepis art. 118 k.c. przewidujący dziesięcioletni termin przedawnienia.

Sąd II instancji na podstawie wyników sprawy podzielił zapatrywania prawne Sądu Rejonowego i doszedł do konkluzji, że w przedmiotowej sprawie znajduje zastosowanie trzyletni termin przedawnienia z art. 291 § 1 k.p. Kwestia ta stała się przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego. W wyroku z dnia 27 stycznia 2009 r., sygn. akt: II PK 145/08 Sąd Najwyższy stwierdził, że roszczenie o odszkodowanie z tytułu utraty prawa do nieodpłatnego nabycia akcji nie ulega przedawnieniu na zasadach określonych w art. 291 § 1 k.p. W wyroku z dnia 9 grudnia 2003 r., sygn. akt: I PK 75/03 Sąd Najwyższy uznał, że z tytułu odmowy nieodpłatnego udzielenia akcji spadkobiercom pracowników uprawnionych do ich uzyskania Skarb Państwa odpowiada na podstawie art. 471 k.c. (M.P.Pr.-wkł. 2004/6/6, M.Prawn. 2005/1/42). Z kolei w wyroku z dnia 12 marca 2009 r., sygn. akt: II PK 200/08 Sąd Najwyższy stwierdził, że „Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą na podstawie art. 471 k.c. za uniemożliwienie spadkobiercy uprawnionego pracownika realizacji ekspektatywy prawa do nieodpłatnego nabycia akcji (art. 63 ust. 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji, jednolity tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397 ze zm. w związku z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 13 lipca 1990 r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych, Dz.U. Nr 51, poz. 298 ze zm.).” (OSNP 2010/21-22/256).

Jednakże w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2012 r., sygn. akt: I PK 226/11 wskazano, że „konstrukcję przedawnienia wynikającego z art. 291 § 1 k.p. należy zastosować do roszczenia o odszkodowanie z tytułu utraconego prawa do akcji, licząc bieg przedawnienia od momentu zawarcia umowy nieodpłatnego nabycia akcji.” (Lex nr 1214329) Również w wyroku z dnia 14 czerwca 2012 r., sygn. akt: I PK 225/11 Sąd Najwyższy stwierdził, że sprawa z powództwa pracownika o odszkodowanie z tytułu zaniżenia przez pracodawcę liczby należnych akcji prywatyzowanego przedsiębiorstwa państwowego, jest sprawą z zakresu prawa pracy w rozumieniu art. 476 § 1 pkt 1 k.p.c. Roszczenie o odszkodowanie z tytułu utraty prawa do nieodpłatnego nabycia akcji prywatyzowanego

lub komercjalizowanego przedsiębiorstwa oraz prawa do potencjalnej dywidendy ulega przedawnieniu na zasadach określonych w art. 291 § 1 k.p. (Lex nr 1219496).

Sąd Najwyższy rozstrzygnął powyższe wątpliwości w orzecznictwie podejmując Uchwałę w składzie 7 sędziów z dnia 21 listopada 2012 r., sygn. akt: I PZP 1/12, w której stwierdził, że roszczenie o odszkodowanie od pracodawcy z tytułu utraty prawa do nieodpłatnego nabycia akcji ulega przedawnieniu na podstawie art. 291 § 1 k.p. (OSNP 2013/11-12/123, Lex nr 1227031, Prok.i Pr.-wkł. 2013/12/31, OSP 2013/10/101, G.Prawna (...), Biul.SN 2012/11/22). Tym samym również w niniejszej sprawie do roszczenia powoda znajduje zastosowanie trzyletni termin przedawnienia z art. 291 § 1 k.p., a co zatem idzie powództwo z uwagi na przedawnienie roszczeń należało oddalić. Sąd II instancji pragnie również podkreślić, iż o zakwalifikowaniu roszczenia powoda do roszczeń pracowniczych decydująca jest podstawa faktyczna żądania, która wynika ze stosunku pracy, nie zaś strona pozwana w postaci Skarbu Państwa czy też Gminy T..

W związku z powyższym Sąd Okręgowy uznając zarzuty strony powodowej za bezzasadne na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

(-) SSO Grzegorz Tyrka (-) SSO Teresa Kalinka (spr.) (-) SSR del. Renata Stańczak

Sędzia Przewodniczący Sędzia